

Amazone

Dans met me

C. de Klerk

© 2026 C. de Klerk

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Omslagfotografie: Ontworpen door auteur

Eerste druk, 2026

uitgegeven via Bookmundo

ISBN:

Hoofdstuk 1

‘Nee, pap. Ik ga niet mee naar de manege.’

Mijn stem klinkt resoluut. Te resoluut. Alsof ik mezelf ermee moet overtuigen. Ik hoor hoe scherp het door de woonkamer snijdt, hoe het even blijft hangen tussen de muren alsof zelfs het huis het antwoord wil vasthouden.

Mijn vader staat in de deuropening met zijn jas al half aan. In zijn hand bungelt zijn autosleutel. Zijn blik glijdt langs me heen naar het raam, alsof hij daar buiten ergens een betere versie van dit gesprek ziet gebeuren. Eén waarin ik glimlach en zeg dat ik zin heb om mee te gaan. Eén waarin alles normaal is. Maar normaal bestaat niet meer.

‘Cassidy.’ zegt hij langzaam, alsof hij zoekt naar de juiste toon. ‘Ik vraag het niet om je te pesten.’

Ik zit op de zetel met mijn knieën opgetrokken en mijn armen er strak omheen. Mijn tenen duwen tegen de stof van het kussen. Een onzinnig detail, maar ik klamp me eraan vast. Aan alles wat klein en controleerbaar is.

‘Je vraagt het elke week.’ zeg ik. ‘El-ke week. En je weet al langer dan vandaag dat ik niet mee wil. Je weet ook waarom niet. Dus stop ermee.’

Hij zucht. Niet geïrriteerd, eerder... moe. Een zucht die lijkt te zeggen dat hij dit gesprek al duizend keer heeft gevoerd en dat hij het nog duizend keer zal voeren als dat nodig is.

‘Omdat ik blij hopen dat je ooit van gedachten verandert.’

Ik lach kort, bitter. ‘Die hoop kun je laten varen. Dat gebeurt niet.’

De woorden zijn gemakkelijk. Ze rollen vanzelf uit mijn mond, alsof ze al jaren klaar liggen achter mijn tanden. En eigenlijk liggen ze daar ook. Al tien jaar lang. Jaren geleden nam een paard mijn moeder van mij af.

Iedereen noemt het een ongeluk. Alsof dat het lichter maakt. Alsof het een soort magisch woord is dat alle pijn wegpoetst en het verdriet in iets acceptabels verandert. Een ongeluk. Zoals een glas dat valt. Maar mijn mama is niet 'gevallen'. Ze is weg.

Ik weet nog precies hoe mijn vader het me vertelde. Zijn gezicht bleek. Zijn handen trillend. Hoe hij zijn woorden zo zorgvuldig koos, alsof hij een bom ontmantelde. En hoe ik hem haatte omdat hij het zei met een stem die klonk alsof hij zelf ook niet geloofde wat hij vertelde.

Ik was zes. Ik zat bij oma in de woonkamer op de zetel, met mijn benen onder me geplooid. De televisie stond aan, maar het geluid stond erg zacht. Oma kwam bij me zitten en nam mijn hand vast, veel te strak. Dat voelde ik meteen, al begreep ik niet waarom.

Mijn vader kwam binnen met rode ogen. Niet huilend, maar leeg. Alsof hij ergens onderweg alles had laten vallen. Hij ging aan de andere kant van mij op de zetel zitten en legde zijn hand op mijn knie.

Die hand trilde een beetje.

'Je mama is gevallen met haar paard.' zei hij.

Ik wist niet wat dat betekende. Vallen deed je van je fiets. Of in de speeltuin. Dat deed pijn, maar daarna kreeg je een pleister en een knuffel.

'Ze slaapt nu.' zei hij daarna. 'En ze wordt niet meer wakker.'

Ik knikte, alsof ik het begreep. Alsof dat normaal was. Alsof slapen iets was waar je niet meer uit terugkwam. Pas veel later begreep ik wat hij toen niet kon zeggen.

Mama was op wedstrijd. Eventing. Cross. Dat woord hoorde ik pas jaren daarna. De gevaarlijkste discipline. Het deel van de sport waar altijd bij werd gezegd dat je voorzichtig moest zijn, maar waar iedereen toch sprong alsof niets mis kon gaan.

Haar paard was gevallen op een hindernis. En zij was meegevallen. Het paard was op haar terechtgekomen. Zowel het paard als mijn mama hadden het niet overleefd.

Wat ik toen begreep, was simpel en ondraaglijk tegelijk. Mijn mama kwam niet meer terug.

En ergens begon er iets in mij zich vast te zetten. Een grens. Een belofte die ik nog niet hardop durfde te zeggen, maar die ik al wel voelde. Ik zal nooit van mijn leven op een paard kruipen.

Het klinkt nog altijd in mijn hoofd. Soms 's nachts, soms in de supermarkt, soms op school, soms als ik gewoon stil ben en niemand iets zegt. Dan komt het terug, als een golf die me zonder waarschuwing onderuit haalt. Als ze niet had gereden, was ze er nog geweest. Als ze niet had gereden, had ik nog een mama gehad. En mijn vader? Die rijdt nog steeds. Alsof het niet dezelfde sport is die mama van mij heeft weggenomen. Ik bleef achter met het gevoel dat paarden niet alleen haar hadden meegenomen, maar dat ze nu ook aan hem trokken.

Elke training, elke sprong, elke rit voelt voor mij als wachten. Wachten tot iemand weer zegt dat het mis is gegaan. Ik wil mijn vader ook niet verliezen. Ik wil niet opnieuw leren hoe je verder leeft wanneer iemand zomaar uit je leven verdwijnt.

‘Cassidy.’ zegt hij, zachter nu. ‘Ik weet dat het moeilijk is. Maar je kunt niet je hele leven blijven weglopen voor paarden.’

‘Waarom niet?’ Mijn stem wordt hoger, zonder dat ik het wil.

‘Waarom zou ik ze in mijn leven laten? Ze hebben alles kapotgemaakt.’

Zijn kaak spant. Een flits van pijn trekt over zijn gezicht, maar hij dwingt zichzelf rustig te blijven. Dat doet hij altijd. Hij is een meester in rustig blijven. Misschien omdat hij bang is dat als hij ook maar één keer breekt, alles instort.

‘Ze hebben niets ‘bewust’ gedaan.’ zegt hij. ‘Het was een ongeluk. Een samenloop. Je weet dat je mama -’

‘Nee.’ Ik snij hem af. ‘Begin niet. Niet opnieuw.’

Ik haat het wanneer hij over haar praat alsof ze er nog is. Alsof hij begrijpt hoe het voelt om haar geur te missen, haar stem, haar handen in mijn haar. Alsof hij begrijpt hoe het is om je verjaardag te vieren met één stoel te veel aan tafel.

‘Eén keer.’ zegt hij. ‘Eén bezoek. Als je meegaat, beloof ik je dat ik daarna stop met vragen. Dan vraag ik je nooit meer. Dan laat ik het los.’

Ik schiet weer in diezelfde bittere lach.

‘Dat heb je al eerder gezegd.’

Hij knikt. Alsof hij dat zelf ook weet. Alsof hij zichzelf betrapt. Dan zet hij een stap dichterbij en gaat op de rand van de zetel zitten. Niet té dicht. Hij weet dat ik afstand wil.

‘Ik wil gewoon dat je met je eigen ogen ziet wat ik zie.’ zegt hij. ‘Dat je voelt wat ik voel. Je hoeft niets te doen. Alleen kijken. Als je daarna zegt dat je nooit meer wilt komen... dan is dat zo. Ik zweer het.’

Ik kijk naar zijn handen. Grote handen. Werkhanden. Handen die me vroeger optilden en rond zwaaide in de lucht. Handen die me omhoog hielden zodat ik mama's paard kon aaien want ja, ik wás ooit ook zo'n meisje. Een paardenmeisje. Tot het misging. Mijn keel doet pijn.

'Ik weet het niet.' mompel ik.

En dan steekt hij zijn pink uit. Een pinky promise.

Mijn adem stokt. Mijn hart maakt een rare sprong. Dat is ons ding. Ons heilige ding. Iets dat niet licht wordt gebruikt. Vroeger, toen hij beloofde dat er geen monsters onder mijn bed zaten. Toen hij beloofde dat hij op tijd zou zijn bij mijn schoolvoorstellingen. Toen hij beloofde dat hij me nooit zou laten vallen als ik in zijn armen sprong. En hij hield zich eraan. Altijd.

Mijn hand trilt wanneer ik mijn pink om de zijne haak. Het voelt alsof ik iets onderteken zonder de kleine lettertjes gelezen te hebben.

'Goed dan.' zeg ik. 'Maar als ik na vandaag zeg dat ik nooit meer ga, dan is dat zo.'

Zijn gezicht klaart op. Niet uit triomf, maar uit opluchting. Alsof hij al tien jaar zijn adem inhoudt.

'Beloofd.'

Twintig minuten later sta ik buiten met Kenzo, onze hond, aan de leiband. Hij trekt enthousiast naar de auto, alsof dit een avontuur is. Alsof hij niet voelt dat mijn maag zich tot een harde knoop heeft gevormd.

De lucht is koud en scherp. Mijn donkerblonde haar waait in mijn gezicht en ik steek het snel op in een staart. Mijn handen zijn klam, ondanks de kou.

Mijn vader komt naar buiten in zijn donkerblauwe rijbroek en rijlaarzen. De uitrusting in zijn armen ziet eruit als een uniform uit een wereld waar ik niet meer bij wil horen: helm, handschoenen, chaps, een zweep. Ik krijg kippenvel. Alsof het niet gewoon spullen zijn, maar een herinnering in materiële vorm.

Ik laat Kenzo in de koffer springen en gooi de koffer dicht. De auto ruikt zoals altijd: een mengeling van luchtverfrisser en ... paard. Soms ook een beetje hooi, als pap zijn laarzen niet goed afklopt. Vandaag ruik ik het meteen en het maakt me misselijk.

Op de achterbank ligt alles in een rommelige stapel. Ik rol met mijn ogen, maar het is meer een reflex dan echte irritatie. Vroeger zei mama altijd dat hij leefde in 'georganiseerde chaos'. Dan lachte ze en dan lachte ik mee. Nu doet zo een herinnering pijn.

De rit duurt te lang.

Mijn vader zingt zachtjes mee met een liedje op de radio en tikt met zijn vinger op het stuur. Hij is vrolijk op zo'n manier die mij juist boos maakt. Niet omdat hij gelukkig is, maar omdat het lijkt alsof hij vergeten is hoe hard dit voor mij is.

Ik staar naar buiten. Elke keer als we langs een weide met paarden rijden, draai ik mijn hoofd weg. Mijn maag draait.

Waarom heb ik ja gezegd?

Na wat een eeuwigheid lijkt, draait mijn vader een grote parking op. Er staan tientallen auto's, een paar trailers en ik zie mensen in rijbroeken en laarzen rondlopen alsof het de normaalste outfit ter wereld is.

'We zijn er.' zegt hij blij. Ik adem in en ruik het meteen. Mest. Hooi. Paard.

'Ja.' mompelt ik. 'Dat ruik ik.'

Hij lacht, alsof ik een grap maak. Ik blijf nog even zitten. Kenzo begint onrustig te bewegen.

‘Kom je?’ vraagt pap lief.

‘Als het echt moet.’ zucht ik.

Ik stap uit en ga naar de koffer. Ik open de koffer en klik Kenzo’s leiband vast terwijl hij flink blijft zitten en laat hem uit de koffer springen. Hij kwispelt alsof hij iedereen hier al kent. Waarschijnlijk kent hij ze ook. Hij komt hier vaker dan ik.

Pap loopt al richting de cafetaria, waarschijnlijk om iedereen te begroeten en mij voor te stellen alsof ik een trofee ben.

Kenzo doet zijn behoefte. Ik ruim het op met een zakje. Terwijl ik rondkijk naar een vuilbak, hoor ik plots een stem achter me.

‘Dank je wel. Zo hoef ik dat niet te doen.’

Ik schrik zo hard dat mijn hart een seconde lijkt te stoppen. Ik draai me om.

Een jongen. Zwart haar dat net iets te rommelig zit, alsof hij er niet om geeft maar toch goed uitkomt. Groene ogen. Niet vaal groen, maar fel, alsof iemand er licht in heeft gezet. Hij draagt werkkleding. En hij ruikt naar... precies zoals ik vreesde.

Paardenmest. Bah.

‘Oh, sorry.’ zegt hij met een grijns. ‘Liet ik je schrikken?’

‘Ja.’ zeg ik. Mijn stem komt er kort uit.

Hij lacht en het is irritant omdat het aanstekelijk zou kunnen zijn als ik hem niet meteen in een hokje had gestopt. Stalknecht. Paardenwereld. Niet mijn wereld.

‘Daar is een vuilbak.’ zegt hij en wijst naar de cafetaria. ‘Zal ik het voor je weggoaien?’

‘Nee, dat kan ik zelf.’ zeg ik, misschien iets té bot.

Ik stap met grote passen naar de container. Kenzo huppelt vrolijk mee. Net wanneer ik het zakje weggooi, zwaait de deur van de cafetaria open en verschijnt mijn vader.

‘Ah, Cassidy! Ik ging je net zoeken!’ Hij straalt. ‘Kom toch even binnen!’

Ik wil ‘nee’ zeggen, maar mijn keel werkt niet mee.

Binnen is het warm. Te warm. De ramen zijn een beetje beslagen en er hangt een permanente geur van koffie, frieten en paarden. Mensen zitten aan tafeltjes, lachen, praten en drinken. Er is een soort gezelligheid die ik niet kan verdragen omdat het voelt alsof het niet zou mogen bestaan.

Alsof er geen ongeluk is gebeurd. Alsof er geen mensen zijn die niet meer thuiskomen.

‘Dames en heren!’ roept mijn vader plots, veel te luid. ‘Na zoveel jaar wachten heeft ze eindelijk terug een voet op de manege gezet. Mijn eigen dochter Cassidy!’

Iemand klapt. Nog iemand. Enkelen lachen. De blikken op mijn gezicht branden. Ik rol met mijn ogen en murmel een halfslachtig ‘hallo’ naar wat vage gezichten.

Kenzo gaat onder mijn stoel liggen zodra ik me aan een tafel bij het raam neerplof. Ik kies een plek met uitzicht op de binnenpiste. Niet omdat ik wil kijken, maar omdat ik dan tenminste naar iets kan staren zonder dat iemand me aanspreekt.

Een vrouw komt naar me toe. Ze heeft een warme glimlach en een schort.

‘Wat mag het zijn?’

‘Een Coca-Cola, alsjeblieft.’ zeg ik automatisch.

Wanneer ze wegloopt, haal ik mijn telefoon boven en scroll ik doelloos door Facebook. De stemmen om me heen worden een soort achtergrondruis. Af en toe vang ik woorden op: ‘wedstrijd’,

‘sprong’, ‘les’, ‘klassering’. Allemaal woorden uit een wereld waar ik niet meer in wil zijn.

Dan hoor ik weer voetstappen.

‘Hallo.’

Die stem. Het is dezelfde van op de parking. Ik rol met mijn ogen zonder me om te draaien. Alsof ik daarmee de hele situatie kan wissen. Maar de geur verraad hem meteen. Hij staat achter me. Veel te dicht. Ik draai me half om. Hij kijkt me recht aan, alsof mijn afkeer hem niet raakt.

‘Ik ben Marnick.’ zegt hij. Ik zucht.

‘Leuk.’ En richt mijn aandacht terug op mijn telefoon

Hij lacht zachtjes. Niet uitlachen. Meer... geamuseerd. Alsof hij gewend is aan mensen die doen alsof ze hem niet willen.

‘En jij bent de dochter van ...’ hij knikt richting mijn vader die de deur uitloopt van de cafetaria.

‘Cassidy.’ zeg ik snel, vooral omdat ik niet wil dat hij ‘de dochter van...’ afmaakt alsof ik geen eigen naam heb.

‘Aangenaam.’ zegt hij met een knipoog.

Verdorie. Ik voel warmte naar mijn wangen stijgen en ik haat mezelf daarvoor. Hij is knap. Té knap voor iemand die naar mest ruikt.

Marnick loopt naar de bar.

‘Mam, mag ik een Coca-Cola nemen?’

De vrouw van daarnet knikt. Dus zij is zijn moeder. Hij is niet zomaar een stalknecht. Natuurlijk niet.

Hij haalt twee flesjes uit de frigo, opent ze met een opener en komt terug. Hij zet er eentje voor mij neer.

‘Dat heb ik niet gevraagd.’ zeg ik.

‘Wie zegt dat die voor jou is?’ plaagt hij.

Ik kijk weg. Ik verbied mezelf om ernaar te grijpen. Alsof ik daarmee toegeef.

‘Hier, Cassidy. Gratis Cola.’ zegt hij, en schuift het toch dichterbij.

Ik wil hem negeren, maar dan gaat de deur naar de piste open.

En daar is mijn vader. Te paard. Mijn adem stukt.

Het paard is groot. Bruin. Zwarte manen, zwarte staart. Eén wit achtervoetje. Een bles. Dynamite.

Hij ziet er sterk uit. Te sterk. En ineens is hij niet zomaar ‘een paard’, maar een herinnering op vier benen. Een symbool van alles wat ik verloren heb en alles wat ik nog kan verliezen. Ik schud afkeurend mijn hoofd. Nee.

Marnick kijkt me vragend aan. ‘Wat is er?’

Ik zeg niets.

‘Hij doet toch niets mis?’ zegt hij. ‘Ze zijn echt een goed team. Je vader rijdt ontzettend goed. Dynamite stopt nooit voor een sprong. Het is indrukwekkend om te zien.’

Zijn woorden glijden langs me heen terwijl ik ze negeer. Ik kijk alleen maar naar mijn vader.

Dynamite stapt eerst rustig. Met zijn kop naar beneden. Ontspannen. Daarna draf. Mijn vader zit recht, zijn handen stil, zijn benen lang. Het ziet er... mooi uit. En dat maakt me boos, want ik wil niet dat het mooi is. Ik wil niet dat ik ook maar één seconde denk dat ik het mis heb.

Na een paar rondes neemt mijn vader de teugels korter. Dynamite gaat in galop, gecontroleerd, ritmisch. Ze maken bochten tussen de sprongen door. Ik voel mijn hart sneller kloppen.

Alsjeblieft... doe rustig. Doe voorzichtig. Doe... niets.

Ik bal mijn vuisten zo hard dat ik mijn nagels in de palm van mijn hand voel prikken.

‘Hou je niet van paarden?’ vraagt Marnick voorzichtig.

Ik draai me abrupt naar hem toe.

‘Ik haat paarden.’

De woorden komen er met nadruk uit. Niet omdat ik hem wil choqueren, maar omdat ik wil dat hij ophoudt met dat begripvolle gezicht. Alsof hij denkt dat dit een fase is. Iets dat voorbijgaat. Marnick slikt even en zegt niets meer.

In de piste begint mijn vader op te warmen over kleine sprongen. Eerst een kruisje. Niet hoog. Logisch. Veilig. Maar mijn lichaam gelooft niet in ‘veilig’.

Dynamite springt. Landt. Springt. Landt.

Mijn adem blijft steken bij elke landing. Ik weet niet waarom. Misschien omdat ik het vroeger leuk vond om te zien. Nu voelt het alsof iemand een mes in die oude versie van mij steekt. Ik zie Dynamite één keer licht struikelen bij het neerkomen. Een kleine misstap. Niets voor buitenstaanders. Maar ik zie het. Ik zie hoe mijn vader zijn schouders even aanspant.

Er klopt iets niet. De sprong wordt verhoogd. Een rechte balk in plaats van het kruisje. Het lijkt hoger dan ik wil. 70cm? 80cm?

Ze nemen hem één keer. Goed. Nog eens. Goed. Dan weer hoger.

Mijn vader rijdt aan. Ik zie het ritme. De aanloop. De afzet. Alles klopt. Ze vliegen erover.

En dan, bij de tweede keer... Dynamite struikelt bij de landing.

Het gebeurt in flitsen. In losse beelden die later als nachtmerrie terug zullen komen.

Mijn vader vliegt naar voren. Over Dynamite heen. Zijn helm raakt als eerste de grond. Zijn rug volgt. Een doffe klap op het zand. Dynamite staat meteen recht, maar hij ontlast zijn rechterschouder. Hij draaft mankend weg, ogen breed, adem snel. Mijn stoel schuift met een scherpe piep over de vloer. Ik ben al onderweg voor ik beseft dat ik opsta.

Ik storm door de deur die de cafeteria met de piste verbindt. De koude lucht van de piste snijdt in mijn longen.

‘Papa! Papa!’

Mijn stem kraakt. Tranen prikken meteen achter mijn ogen. Ik hoor mensen roepen, stoelen schuiven, voeten op de vloer. Het boeit me niet.

Ik ren naar hem toe. Mijn knieën raken de grond. Het zand dringt door mijn broek.

Hij ligt op zijn rug. Te stil.

‘Papa!’ Ik schud aan zijn schouder. ‘Papa, word wakker!’

Hij reageert niet. Maar hij ademt. Ik zie het aan zijn borst. Dat is het enige wat me op dat moment niet laat instorten.

Mijn handen trillen wanneer ik zijn hoofd voorzichtig op mijn schoot leg. Mijn tranen vallen op zijn gezicht. Ik kan ze niet tegenhouden.

‘Pap... alsjeblieft.’ Mijn stem breekt. ‘Laat me niet alleen.’

Ik kijk paniekerig om me heen. Mensen staan rond ons. Iemand roept iets over een dierenarts. Iemand anders over een ambulance. In mijn ooghoek zie ik Marnick bellen, zijn gezicht strak van concentratie.

Ik kijk terug naar mijn vader. Zijn lippen zijn een beetje open. Zijn wimpers trillen.

Kom op. Kom op. Kom op.

Dan haalt hij plots diep adem. Alsof hij uit een donkere put omhoog schiet. Zijn ogen openen een fractie.

‘Cassidy...’ fluistert hij. Mijn hart breekt opnieuw, maar dit keer van opluchting.

‘Ja.’ snik ik. ‘Ik ben hier. Ik ben hier.’

Hij probeert nog iets te zeggen, maar zijn blik wordt weer glazig.

En dan zakt hij opnieuw weg.

Hoofdstuk 2

Het geluid van de sirene blijft nog lang in mijn hoofd hangen, zelfs wanneer de ambulance al verdwenen is en de piste weer gevuld wordt met stemmen, voetstappen en nerveus gefluister. Alles rondom mij beweegt, maar ikzelf lijk vast te zitten op dezelfde plek, met mijn knieën in het zand en mijn handen die nog steeds trillen van wat er net is gebeurd.

Papa ligt op een brancard, een deken half over zijn benen, zijn helm al afgenomen. Iemand houdt zijn hoofd stabiel, iemand anders praat zacht tegen hem, al weet ik niet of hij het hoort. Ik zit naast hem, veel te dicht misschien, maar ik krijg het niet over mijn hart om verder weg te gaan. Zijn hand voelt warm in de mijne en dat is op dit moment het enige waar ik me aan kan vasthouden. Zolang hij warm is, leeft hij.

‘Mevrouw, kan u even opzij gaan staan?’ zegt een man in een fluohesje. Zijn stem is vriendelijk, maar vastberaden. Mevrouw. Het woord voelt verkeerd. Alsof ik in één klap ouder ben geworden dan ik me voel.

Ik laat papa’s hand los, tegen elke cel in mijn lichaam in. Het voelt alsof ik iets opgeef wat ik misschien niet meer terugkrijg en mijn keel knijpt samen bij die gedachte. Ik sta recht, mijn benen wiebelig en stap een paar passen achteruit. Het zand onder mijn schoenen kraakt zacht, een geluid dat me plots stoort omdat het te normaal klinkt.

Marnick staat een eindje verderop. Ik zie hem bellen, zijn rug gespannen, zijn blik af en toe naar mij gericht, alsof hij wil controleren of ik niet omval. Ik weet niet waarom, maar het stelt me ergens gerust dat hij daar staat, ook al ken ik hem amper.

Dynamite is ondertussen uit de piste gehaald. Hij staat verderop, zijn hoofd laag, zijn rechterschouder licht ontlast. Iemand legt een deken over zijn rug en praat zacht tegen hem. Het beeld irriteert me en tegelijk voel ik een steek van schuld. Alsof het makkelijker is hem te haten dan toe te geven dat ik vooral bang ben.

‘De dierenarts is onderweg voor het paard’ zegt Marnick wanneer hij bij me komt staan. Zijn stem is rustig. Te rustig misschien. ‘En je vader... ze brengen hem naar het ziekenhuis.’

Het ziekenhuis. Dat woord doet iets met me. Het maakt alles ineens echt.

‘Ik ga mee.’ zeg ik meteen, zonder na te denken. Hij knikt.

‘Ik breng je wel.’

Ik wil zeggen dat het niet nodig is, dat ik zelf wel een manier vind, maar zodra ik een stap zet, voel ik hoe slap mijn knieën eigenlijk zijn. Dus zwijg ik en laat ik me begeleiden naar zijn auto.

Tijdens de rit belt Marnick met zijn moeder met de vraag om even op Kenzo te passen. Door de hele paniek hebben we hem daar achter gelaten.

Verder werd er niets gezegd in de auto. De radio staat uit. De wereld buiten glijdt voorbij, maar ik zie niets. In mijn hoofd speelt alles zich opnieuw af, steeds opnieuw, alsof ik ergens een fout moet vinden die ik kan herstellen als ik maar lang genoeg kijk.

Als ik niet was meegekomen. Als hij zich anders had gevoeld. Als hij niet had gereden.

Het ziekenhuis is fel verlicht, zelfs al is het buiten bewolkt. De geur van ontsmettingsmiddel slaat me meteen in het gezicht. Alles is wit, proper, afstandelijk. We melden ons aan, wachten even en nemen plaats. Tijd verliest hier zijn betekenis.

Na wat een eeuwigheid lijkt, komt er een dokter op me af. Hij heeft een dossier in zijn handen en een blik die me meteen nerveus maakt, ook al is hij niet onvriendelijk.

‘Je vader heeft een hersenschudding.’ zegt hij. ‘Daarom moet hij de komende dagen rust nemen en uit fel licht blijven. Ook harde of plotse geluiden zijn af te raden, want hij zal waarschijnlijk last hebben van hoofdpijn.’

Ik knik, ook al voelt het alsof mijn hoofd niet alles tegelijk kan bevatten.

‘In zijn rug hebben we gelukkig niets gevonden,’ gaat hij verder. ‘Wat eerlijk gezegd bijna een wonder is na zo’n val. Hij heeft wel enkele gekneusde ribben en waarschijnlijk overal spierpijn waar een mens niet eens spieren zou willen hebben, maar dat geneest normaal vanzelf. Voorlopig moet hij wel een nekbrace dragen omdat zijn nek een stevige klap heeft gekregen.’

De dokter pauzeert even, alsof hij me de tijd wil geven om alles te laten binnenkomen.

‘Heb je verder nog vragen?’ Ik schud mijn hoofd. Mijn stem zou het toch niet doen.

‘Mag ik wel naar hem gaan?’ vraag ik uiteindelijk.

‘Ja, natuurlijk. Kamer 127. Deze gang volgen, na de bocht naar rechts.’

Ik bedank hem en sta meteen recht, misschien iets te snel. Mijn hart bonst in mijn keel terwijl ik de gang afloop. Elke stap voelt zwaarder dan de vorige.

Wanneer ik de kamer binnenkom, zie ik papa liggen met zijn ogen gesloten. Hij draagt een witte nekbrace en ziet bleker dan normaal. De gordijnen zijn dichtgetrokken en de lichten gedimd,

zodat de kamer bijna in schemer ligt. Het past bij hoe hij eruitziet: breekbaar, kwetsbaar, zo anders dan de man die ik gewend ben.

‘Dag papa...’ zeg ik zacht terwijl ik naast zijn bed ga zitten. Zijn ogen gaan langzaam open en een kleine glimlach verschijnt op zijn lippen.

‘Dag, Beertje.’ zegt hij hees.

Mijn hart maakt een sprongetje. Het is zo lang geleden dat hij me zo genoemd heeft, dat ik even moet lachen, al voel ik de tranen meteen opkomen. Ik pak zijn hand vast en knijp er voorzichtig in.

‘Hoe gaat het?’ vraag ik met een klein stemmetje.

‘Oh hier en daar een blauw plekje, verder alles goed hoor.’ antwoordt hij met een kleine lach. Er verschijnt ook een kleine glimlach op mijn gezicht, maar verdwijnt weer als sneeuw voor de zon.

Er valt een stilte. Geen ongemakkelijke, maar een zware. Mijn gedachten draaien in cirkels. Ik was hem bijna kwijt. Door paarden. Net zoals mama. En toch is er iets verschoven. De angst is er nog, maar er zit iets anders onder. Een vastbesloten gevoel dat ik niet helemaal kan plaatsnemen.

Ik zucht zacht. Gelukkig hoef ik de komende dagen niet mee naar de manege. Papa mag toch niet rijden. Die gedachte stelt me gerust, al weet ik ergens dat dit geen blijvende oplossing is.

De dagen na het ongeval verlopen trager dan normaal. Alsof de tijd zelf voorzichtig is geworden, bang om opnieuw iets kapot te maken. Papa mag niet werken en moet zoveel mogelijk rusten. Het huis is stiller dan anders, maar tegelijk ook voller, omdat hij er voortdurend is. Dat voelt vreemd vertrouwd, alsof we teruggekeerd zijn naar een tijd van vroeger, toen mama er nog was en alles vanzelfsprekend leek.

Een paar dagen later zitten we opnieuw in het ziekenhuis voor controle. Papa draagt nog steeds zijn nekbrace en een zonnebril tegen het licht, ook al is het buiten bewolkt. Hij ziet er beter uit dan de eerste dag, maar ik merk aan alles dat hij nog niet zichzelf is. Zijn bewegingen zijn voorzichtiger, zijn lach iets minder luid.

‘Dat ziet er al een stuk beter uit.’ zegt de dokter terwijl hij zijn dossier doorneemt. ‘Je mag de brace aflaten, tenzij je opnieuw pijn krijgt. Hoe zit het met de hoofdpijn en het licht?’

‘Dat valt goed mee.’ antwoordt papa. ‘Af en toe nog wat hoofdpijn, maar het is te doen.’

De dokter knikt en noteert iets op een voorschrift. ‘Hier.’ zegt hij dan terwijl hij met zijn pen zijn geschrift aanduidt op het papier.

‘Dit neem je vijf dagen, twee keer per dag tijdens het eten. Daarna mag je terug gaan werken.’

Papa glimlacht opgelucht, alsof er een last van zijn schouders valt.

‘En...’ begint hij aarzelend. ‘Mag ik dan ook al terug sporten? Paardrijden?’

Ik rol onbewust met mijn ogen. Natuurlijk vraagt hij dat.

De dokter lacht even als hij me met mijn ogen ziet rollen.

‘Ja, dat mag, maar enkel rustig en zeker niet intensief. Als je merkt dat de hoofdpijn terugkomt, moet je meteen stoppen.’

Papa knikt, veel te enthousiast naar mijn zin.

We bedanken de dokter en verlaten het ziekenhuis. De terugrit naar huis verloopt in stilte. Papa rijdt met zijn zonnebril op en

houdt zich opvallend goed aan de snelheid, al zie ik aan zijn handen op het stuur dat hij liever sneller zou gaan.

‘Nu ga je niet meer mee naar de manege zeker?’ vraagt hij plots. Zijn stem klinkt voorzichtig, alsof hij het antwoord al kent maar toch hoopt op iets anders.

Ik zwijg even. Mijn gedachten zijn de afgelopen dagen vaak dezelfde richting uitgegaan. Steeds opnieuw dat beeld in de piste. Steeds opnieuw de angst dat ik hem ook zou verliezen.

‘Eigenlijk...’ begin ik langzaam. ‘Ga ik nu elke keer mee gaan.’ Hij kijkt me kort aan, verrast, om daarna terug op de baan te letten. ‘Als er weer iets gebeurt...’ ga ik verder, zachter nu, ‘dan ben ik er tenminste meteen bij.’

Ik zeg niet wat ik er eigenlijk nog bij denk. Dat ik dan afscheid kan nemen. Dat ik bij mama die kans nooit heb gehad. Dat sommige momenten je voor altijd blijven achtervolgen als je er niet bij was. Papa zegt niets, maar zijn ogen blinken. Zijn glimlach is klein, maar oprecht.

De volgende ochtend staat hij vroeg op. Veel te vroeg. Wanneer ik wakker word, hoor ik hem beneden rommelen. Kastjes die opengaan, water dat loopt, de robotstofzuiger die aanstaat. Hij probeert zich duidelijk bezig te houden, alsof stilzitten geen optie is.

Ik blijf nog even liggen, luisterend naar de geluiden van een huis dat weer leeft en besluit dan om op te staan.

‘Dag paps’ zeg ik wanneer ik de keuken binnenkom en geef hem een kus op zijn wang.

‘Ah, Beertje!’ zegt hij vrolijk. ‘Goed geslapen?’

‘Ja hoor.’ antwoord ik terwijl ik een kom uit de kast haal. Ik giet cornflakes in de kom, daarna melk, pak een lepel en ga aan tafel zitten. Terwijl ik eet, scroll ik wat door Facebook, zonder echt te kijken.

Papa komt tegenover me zitten, zijn armen op tafel en een brede grijns op zijn gezicht.

‘Dus...’ begint hij. ‘Je zei gisteren dat je voortaan elke keer mee wilt naar de manege.’

Ik kijk hem met grote ogen aan en begin al nee te schudden.

‘Oh nee.’ mompel ik, maar zijn glimlach wordt alleen maar breder. ‘Dus we gaan straks samen naar de manege.’ zegt hij enthousiast.

Ik zucht diep, maar knik uiteindelijk. Ik moet me aan mijn woord houden.

‘Oké dan.’ zeg ik met tegenzin terwijl ik mijn kom in de vaatwasser zet. ‘Ik ga me klaarmaken.’

Ik trek een zwarte skinny jeans aan, een witte tanktop en daarover een donkerblauw hemdje. Mijn haar laat ik los zodat het zacht golft. Zwarte sneakers, simpel en comfortabel. Wanneer ik beneden kom, staat papa al ongeduldig te wachten met zijn spullen.

Zodra hij me ziet, grijpt hij alles bij elkaar en loopt richting voordeur. Tegen de tijd dat ik buiten ben, zit hij al in de auto. Ik stap rustig in, zelfs iets té rustig naar zijn zin en doe nog snel mijn gordel aan voordat hij de oprit afrijdt.

Hij rijdt te snel. Veel te snel. Als hier flitsers hadden gestaan, was hij gegarandeerd geflitst. In de verte verschijnt de parking van de manege en ik zie hoe zijn glimlach weer groter wordt.

Zodra we stilstaan, springt hij bijna uit de auto en loopt richting de stallen.

‘Pap!’ roep ik terwijl ik uitstap. ‘Je moet de auto nog sluiten!’

Hij zoekt gehaast naar zijn sleutels, gooit ze naar me en verdwijnt alweer. Typisch.

We hebben Kenzo deze keer thuisgelaten, omdat het warm is. Ik besluit eerst naar de cafetaria te gaan. Misschien is Marnick daar. De gedachte verrast me. Hij is knap, dat geef ik toe. En eigenlijk ook best aardig. Maar hij hoort bij de paardenwereld en dat blijft een afknapper.

Binnen is het rustiger dan de vorige keer. De eigenares staat achter de bar en er zitten nog twee mannen aan een tafeltje. Terwijl ik naar de toog loop, kijk ik door het raam naar de binnenpiste. Er staat opnieuw een parcours, maar dit keer minder sprongen, wel hoger. Mijn maag keert om.

Er rijdt iemand. Een groot zwart paard met drie witte voeten en een witte vlek die doorloopt tot op zijn neus. De ruiter is een jonge man die zich zichtbaar concentreert. Ze nemen de sprongen zo vloeiend dat ik onbewust blijf staan kijken. Het lijkt pure harmonie. Ze lijken te vliegen.

‘Ja, Marnick en Freestyle zijn erg goed bezig. Komende zomer starten ze 1m40.’ hoor ik iemand naast me zeggen. Ik draai me om en zie de eigenares naast me staan.

‘Ik ben Marie-Claire.’ zegt ze met een warme glimlach.

‘Cassidy.’ antwoord ik.

'Wil je graag iets te drinken?'

'Een Ice Tea mag wel, dank je.'

Terwijl ze het haalt, ga ik aan een tafeltje zitten. Freestyle springt moeiteloos, alsof hij nog ruimte over heeft. Het is indrukwekkend en beangstigend tegelijk. Eén fout en alles kan voorbij zijn.

Marie-Claire zet mijn Ice Tea neer en blijft even staan.

'Ben jij de dochter van Pieter?' Ik knik.

'Hoe gaat het met hem?'

'Beter. Hij mag jammer genoeg weer rijden, maar niet intensief.'
zeg ik, misschien iets te scherp.

Ze glimlacht begrijpend en laat het daarbij.

Ik zie papa binnenkomen op Dynamite, net wanneer Marnick begint uit te stappen. Als Marnick het raam van de cafetaria passeert ziet hij me. Er verschijnt een grote glimlach op zijn gezicht en hij zwaait even gedag naar mij. Niet veel later stapt Marnick met hem naar buiten om uit te stappen.

'Ga je niet even mee stappen?' vraagt Marie-Claire. Ik schud meteen mijn hoofd.

'Nee bedankt.'

Naast een paard lopen vertrouw ik niet. Wie weet wat ze doen. Na een tijdje rond stappen in de piste, stapt papa terug af en gaat naar buiten. Tegen beter weten in, wil ik hem volgen naar de stallen. Maar met elke stap twijfel ik. Bij de deur blijf ik even staan en haal diep adem. Dan doe ik de deur open en bots bijna tegen Marnick.

'Oh, hey!' zegt hij vrolijk.

'Hallo.' antwoord ik kort en wil voorbij hem lopen.

‘Waar ga je heen?’ vraagt hij terwijl hij me volgt. ‘Naar de stallen? Durf je dat wel?’ Ik reageer niet, terwijl ik verder stap maar trager en trager.

‘Wil je dat ik meega?’ vraagt hij zachter.

Ik haal mijn schouders op. Het maakt toch geen verschil. Wanneer de stallen in zicht komen, bevries ik. Het eerste paard dat ik zie, is al genoeg. Mijn adem stukt.

‘Rustig.’ zegt Marnick. ‘Ze doen echt niets. Adem in en uit.’

Het gehinnik, het geschuifel, de geur... alles komt tegelijk. Even overweeg ik om me om te draaien, maar ik dwing mezelf om verder te gaan.

‘Hoe vond je mijn training met Freestyle?’ vraagt hij plots.

‘Goed, denk ik’ zeg ik afwezig. ‘Jullie vormen wel een goed duo.’

Zijn glimlach wordt breder. Maar zodra we de stallen binnenstappen, komen de paarden nieuwsgierig dichterbij. Mijn hart begint te bonzen. Voor mijn ogen zie ik opnieuw hoe papa viel. Mijn ademhaling versnelt.

Marnick pakt mijn hand vast om me gerust te stellen dat ik er niet alleen ben, maar ik trek me los.

‘Sorry.’ mompel ik en draai me om. Ik loop terug naar de cafetaria, sneller dan ik besef. Dit is te veel. Nog te vroeg. Ik hoor hem mijn naam roepen, maar ik blijf doorlopen.

Hoofdstuk 3

Wanneer ik terug de cafetaria binnenstap, voel ik vrijwel meteen spijt om hoe abrupt ik ben weggelopen. Niet alleen van Marnick, al speelt hij zeker een rol in dat schuldgevoel, maar vooral van mezelf. Van hoe snel ik opnieuw heb toegegeven aan mijn angst, zonder ook maar even te proberen erdoorheen te ademen.

Ik blijf even in de deuropening staan en kijk richting de stallen, half hopen dat hij me achterna zou zijn gekomen, half opgelucht dat hij dat niet heeft gedaan. Maar hij verschijnt niet. Waarschijnlijk is hij gewoon gebleven waar hij hoorde: bij de paarden.

Binnen is het rustiger dan daarnet. Aan de toog staat een gezin met twee jonge meisjes te praten met Marie-Claire. Ze zijn duidelijk enthousiast, stellen vragen, kijken nieuwsgierig rond alsof alles hier nieuw en spannend is. Ik kies een tafeltje dicht bij de bar en laat me erop zakken, mijn schouders nog steeds iets te hoog opgetrokken, alsof mijn lichaam nog niet heeft begrepen dat ik even veilig ben.

‘Hé Cassidy, wil je nog iets drinken?’ hoor ik Marie-Claire vragen. Ik draai me om en glimlach klein. De twee meisjes staren me ondertussen openlijk aan, zonder enige schaamte, met die ongeremde nieuwsgierigheid die alleen kinderen hebben. Hun blikken zijn warm, vrolijk, onbevangen, en zonder dat ik het kan tegenhouden glimlach ik terug.

‘Ja, dat mag wel. Een cola, alsjeblieft.’ zeg ik.

De kleinste van de twee meisjes komt dichterbij. Ze heeft haar haren in twee slordige staartjes en haar wangen zijn rood van